కాకినాడ జట్టులో పనిచేసి వంటలో ఫేమ్ అనిపించుకున్నాడు సూర్యం. రామచంద్రపురంలో కాపురం పెట్టాడు. ఇంకా భార్య కాపరానికి రాలేదు. పహిలావచ్చీసులో వున్నాడు ఎక్కడవంటొచ్చినా ఎంతకేనా వొప్పుకొని గరిటభుజాన్ని వేసుకొని బయలుదేరాడంటే సాక్షాత్తు భీముడు బయలుదేరినట్టు తోస్తుంది.

వోరోజు సూర్యం సోమేశ్వరంలో వంటచేసి రాత్రికిరాత్రే బయలుదేరాడు రామచంద్రపురం పన్నెండు గంటలయింది. పసలపూడి మాచవరంమధ్య కొచ్చాడు. అక్కడ గోదావరికాలువ నుండి చోడవరంవేపుకి వోపంటకాలువ వుంది. ఆకాలువతూముమీద వుస్సురనుకుంటూ నూర్గశ్రమచేత గాబోలు ! కూర్చుందో పద్దెనిమిదేళ్ళ జవ్వని.

"ఎవరునీవు ? అర్ధరాత్రివేళ ఒంటిగాయిక్కడ [illegible] కూర్చున్నావ [illegible] న్నాడుసూర్యం.

"మా [illegible] చుండపేద [illegible] వా మొగుడూ అత్తగారూ కలిసి [illegible] నన్ను చంపేడానికి చూస్తే దొంగతనంగా బయలుదేరి మాపుట్టింటికి పోతున్నా" నందామె.

"మీపుట్టిల్లేవూరు ?" అన్నాడు సూర్యం.

"రామచంద్రపురం" అందామె.

అప్పుడు బీడీకాల్చుకునే నెపాన అగ్గిపుల్ల రాల్చాడు సూర్యం. కళ్లు గిర్రునదిరిగాయి ఆసౌందర్యానికి.

"మీరు రాజులా ?" అన్నాడుసూర్యం.

"కాదు భూమంచిరెడ్లు" మందాకాంత.

"అలాగా ?" అని వెళ్లిపోబోయాడు సూర్యం. అప్పుడాకాంత గద్గదస్వరంతో "బాబూ నన్నుకూడా తీసుకపోండి రామచంద్రపురం" అంది.

"రా! మెల్లిగా యింకోగంటకు వెళ్లిపోతాం" అన్నాడు సూర్యం. అప్పుడామె తూము మీదనుంచి లేచి బయలుదేరింది. నడుస్తున్నారిద్దఱూను. అలాకొంతదూరం నడిచారు. వో గుడ్లగూబ గాబోలు బిగ్గఱగా అఱచింది. అఱర పుకు హడిలిపోయి అమాంతంగా సూర్యాన్ని కావలించుకుందాకాంత. రాత్రిభాగమందు వొంటరిగా యెవరూలేని సమయంలో నవయౌవన విలాస శోభితమైనస్త్రీ తనని కావలించుకుంటే మంచివయస్సులోవున్న సూర్యానికి వికారితభావాలు పుట్టాయంటే ఆశ్చర్యంకాదు. అలాగేచెట్టాపట్టా వేసుకొనే కొంతదూరం నడిచారిద్దఱూను. పసలపూడి రేవుకి వోమైలుంటుంది. అక్కడికొచ్చారు. ఉప్పన్న మందమతి బుద్ధులు పుట్టాయిసూర్యానికి. "రా! ఇక్కడోగడియ ఆయాసం తీర్చుకొని మరీపోదాం" అన్నాడు సూర్యం.

"నాకూ కాళ్ళు పీకుతున్నా" యందా కాంత.

"అట్లైతేరా ! కూర్చుందాం" అని అక్కడోతూముమీద చతికిలబడ్డారు.

"అయితే ! నీపేరేమిటన్నావు పిల్లా ?" అన్నాడుసూర్యం.

"మాణిక్యం."

"ఇందాకా ఝడుసుకున్నా వెందుకు?" అన్నాడు ఆమెముంగురులు వెనక్కి దువ్వుతూ.

"అదేం అడుగుతారండీ ? గుండెదడ యిప్పటికీ వదలందే !"

"అయ్యో ! పాపం !" అంటూ గుండెమీద చెయ్యివేసి చూచాడు. వొళ్లుపులకరిం

చింది.

"పాపం! పోగడియు నిద్రపో!" అని ఆమె ఉరోభాగమంతా జీర్ణంజీర్ణం వాతాపిజీర్ణం మళ్ళే నెరమడం ప్రారంభించాడు. ఆమె కూడా గట్టిగా తనచేతుల్తో చుట్టే అతనిగండస్థలం మీద తనగండస్థలం ఆనించి కూనిరాగాలుతీయడం ప్రారంభించింది.

"నిద్రవస్తోందబ్బా!" అంటూ సూర్యం ఆతూముమీద పడకేశాడు.

"మీరుపడుకుంటె నాకుమాత్రం నిద్రరారాలేదూ?"

"అయితేవుండు." అని దగ్గఱ పొలాల్లో కెళ్లి పట్టెనుగడ్డితెచ్చి పోచెట్టుకింద శయ్యఅమర్చాడు. ఇద్దఱూ అందుకొంతసేపు ప్రపంచాన్నిమఱచిపోయి మనస్సు లేకంచేసుకున్నారు.

"ఇంకవెళ్ళిపోదాం" అన్నాడుసూర్యం.

కూడా బయలుదేరింది. చెట్టాపట్టా వేసుకొని దర్జాగా వెళ్ళిపోతున్నారు. అరగంటయే సరికి రామచంద్రపురం రాములవారికోవెల దగ్గఱకొచ్చారు.

"మీవారిల్లెక్కడన్నావూ?" అన్నాడు సూర్యం.

"చెఱువుకింద."

"వెళ్లిపోగలవా?"

"వెళ్లిపోతానుగాని మళ్ళా కలుసుకోడమెప్పుడు?"

"నీదయవుంటే కలుసుకోడానికి వీలేచిక్కదా?" అన్నాడు తనఅదృష్టం ప్రతిఫలించినట్లు.

"అయితే రేపురాత్రి తొమ్మిదిగంటలకు గణపతిమందిరంలో కొస్తాను."

* * * *

సాయంత్రం వయేసరికి భోజనంచేసి దర్జాగా బీడీముట్టించి మల్లిఖార్జునిడి కొట్టుమీద మల్లెపువ్వులుకొని శేషగిరిరావు హోటల్లో లడ్డూనరుకుచ్చుకొని తొమ్మిదిగంటలయ్యేవఱకూ అతీతకష్టంతో కాలంగడిపి అప్పుడు గణపతిమందిరంలోకి బయలుదేరి వెళ్ళాడు సూర్యం. గణపతిమందిరమంటే దేవాలయం అనుకోనేరు అర్ధాకజీర్ణనాటకశాల అనుకోండి. ఎవరేనా చూస్తారేమోని తలుపుచేరేసి లోపల పడుకున్నాడు. ఇంకా పిల్లరాలేదు. మేనువాల్చాడు. కొంతసేపటికి తెలివొచ్చింది. తనప్రక్కనే పడుకునివుందా స్త్రీ. ఎల్లావొచ్చిందాని ఆశ్చర్యంలో మునిగిపోయాడు. గుండుకొమ్ముల అనుమానమెందుకని లేపి అడిగేశాడు "ఎలావొచ్చా" వని.

"తలుపుతీసేవుండ వచ్చాను" అంది.

కొంతమట్టుకు నమ్మాడు. తెల్లవార్లూ ఆస్త్రీతో కలిసి ఆనందసాగరాన్నీది యింటికెళ్ళిపోయాడు. ఆమరునాడుకూడ యథాప్రకారంగా మందిరానికి వెళ్ళాడు. ఆదగ్గితే చెరువుగట్టుమీదెవరో కూచున్నారు. ఒకవ్వ డొస్తారేమోని లోపల గడియవేశాడు. ఎప్పటికీ రాలేదా స్త్రీ. మేనువాల్చాడు. నిద్రాదేవతకు గుఱియయ్యాడు. కొంతసేపటికి తెలివొచ్చిచూస్తే తొలిరోజుకద్దతే. గుండె లటుక్కుమంది అయినా ధైర్యవంతుడుమూలాన కొంతమట్టుకు ధైర్యంవహించి "ఎలావొచ్చావ్?" అన్నాడు. "చెరువుగట్టుమీద పెద్దకాపులంతా కూచున్నారు, తలుపు తీలిస్తే గోలవుతుందని యీదడిలోంచి దారిచేసుకొని వచ్చాను" అంది. అదినమ్మి యథాప్రకారం తెల్లవారుజామున వెళ్ళిపోయాడు. తిరిగి మామూలుగా ఆమరునాటి రాత్రి భోయేసమయానికి నెవరో వంటవిషయమై మాట్లాడ్డానికి

వచ్చాడు. వారితో మాట్లాడి బేరంచేసుకుని వారిని పంపించి తాను రాత్రిపదిగంటలకి వెళ్లాడు మందిరానికి. ఇంకా రాలేదు. తాను గడియవేసి దడివేపు ముఖంపెట్టి మేనువాల్చాడు. నిద్రమాత్రం లేదు. ఇంతలో వెనకనుంచి గుమగుమవాసనలు వెదజల్లుతూ అతనికనులు మూసింది. హడిలిపోయి వెనుదిరిగి చూచాడు. భయం వేసింది. తలుపుపిలవలేదు దళ్ళోగుండి రాలేదు. ఎల్లావచ్చిందాని. ఆసంశయం పైకితోపనీక యథాప్రకారంగా వుండి దానిరూపంచూచి అసలుసంగతి కనిపెట్టాడు. తెల్లవారినతరువాత యింటికి వెళ్లిపోయాడు. మఱిరాత్రికి వెళ్ళలేదు. 12 గంటలకి పురుషవేషంతో వచ్చిందాస్త్రీ వాడింటికి. చూచాడు. సంతోషం అభినయిస్తూ దాంతోగూడ మందిరానికి దారితీశాడు.

"అయితే! సూర్యం? ఈరోజు నన్నెడ్పిద్దావనా యింటిదగ్గరే పక్కవేశావ్" అందా కాంత.

"నీకూనాకూ కలసినదగ్గఱ్నుంచీ నాశరీరంలో ఎందుచేతనో నీరసం పుట్టింది. ఆనీరసంచేత రాలేకపోయాను." అన్నాడు. "సూర్యం నువ్వు నాకు నచ్చావ్, నీకుఏబాధవచ్చినా నాకేఅనుకో. అయిన నీశరీరం నాది, దాన్ని పోషించేభారం నాది. నీకోవుపాయం చెపుతున్నా ఆపనిచెయ్యి రేపాదివారంరోజున రాత్రిపవలూ వుపవాసం వుండి 12 గంటలకు పట్టుపంచకట్టుకొని ముచ్చిమిల్లిరోడ్డున వుంతలో ముసలమ్మకుతూర్పుగా పదడుగులు వేశావంటే స్త్రీఅంగంబోలిన ఆకులుగల చిన్నమొక్కొకటివుంది. దాన్నినీవు దిగంబరుడవై పెఱికి తిరిగి పట్టుపంచకట్టుకొని యింటికొచ్చిన తరువాత పాలలో మర్దించి పూజచేసి దానివేరు తావేసులోపెట్టి నీచేతికి కట్టుకో! నీబలం పోదు. నాదగ్గఱకొచ్చేటప్పుడుమాత్రం కట్టుకోకు" అంది.

ఆమాటలకు పూర్తిగా బోధపడింది సంగతి. తీనినవ్వు తెచ్చుకొని ఆమెను కౌగలించుకొని చావుకు తెగించి ఆమెను కలశాడు. ఆకలయిక ఆమెకు ముదమొనగూర్చింది. అతీతానందమయడోలికల్లో నూగులాడించింది. తానొక పిశాచకాంతనన్న సంగతి మఱచేటట్టు చేసింది. దాంతో ఆమె ప్రియంచాన్ని మఱచి తనస్థితి మఱచి "నేను మానవకాంతను గానప్పటికీ మానవకాంతవలెనే నీదృఢాశ్లేష సౌఖ్యం అనుభవించ కోరుతున్నాను. నీశరీరంమీదాన యింగని వాల్లనియ్యను. నన్ను మోసంచెయ్యకేం?" అంది.

తెల్లవారేవఱకు వుండి యింటికి వెళ్లిపోయాడు. ఆకాంత చెప్పినప్రకారం ఉపవాసంవుండి రాత్రి వేరుతెచ్చి పూజచేసి చేతికి కట్టుకున్నాడు. నీరసం పటాపంచలయింది. రాత్రికాగానే వేరువిప్పేసి మందిరానికి వెళ్లాడు. అతనికోసం కాచుకొని వుందాకాంత. వేరుమహాత్మ్యంచేత అదిప్రస్తుతం ధరించకపోయినప్పటికీ దృఢాశ్లేషంవల్ల ఆమెహృదయానికి విపరీతమైన వేడిమితగిలింది.

"సూర్యం! నీబలానికేం లోపంరాదు వేరు కట్టుకోకు." అంది.

"కట్టుకుంటాను; అదికట్టుకుంటే నీబోటివాళ్ళని వెయ్యమందినేనా సంతోషపఱచేశక్తి వుంది." అన్నాడు.

ఆమాటకి ముఖం జేవురించిందా కాంతకు "కట్టవద్దు" అంది.

"కడితే బలంవుంది. నీదగ్గఱకొచ్చేటప్పుడు కట్టనుగా?"

"కడితే నేనొప్పను."

"ఏంవిటా గదమాయింపు?" అనుకొని

"అయితే కట్టనులే" అన్నాడు లేస్తూ.

"లేచావేం ? నన్ను మోసంచేస్తావా ?" అందామె.

"నిన్ను మోసంచెయ్యను. నవ్వునారాణివి నాహృదయాధిష్ఠాన దేవతవు; ప్రేమస్వరూపవు నిన్ను మోసగిస్తానా ?" అంటూ పైకొచ్చేశాడు.

"వెళ్లిపోతున్నావేం ?" అంది.

"ఇదిగో యిప్పుడేవస్తాను." అని కొంత దూరం వచ్చాడు.

కూడావచ్చింది; పరుగెత్తాడు; పరుగెత్తింది. అతికష్టంతో యింటిదగ్గఱకొచ్చాడు భళ్లున కక్కేశాడు రక్తం. ఆదెబ్బతో యింట్లోదూరి తావే దుకట్టుకున్నాడు. అదిచూచి,

"దుర్మార్గుడా ! కానీ !" అని వెళ్లిపోయింది.

మఱిరెండురోజులకి ఎక్కడికో పనుండి మందిర. తోవని వెళుతున్నాడు సూర్యం. "సూర్యం" అని పిలుపు వెనుకతిరిగి చూచాడు. ఆకాంతే "ఏం ?" అన్నాడు.

"అదివిప్పేసిరా !" అంది.

"ఎందుకుచెప్పు ఫరవాలేదులే."

"విప్పవా ?"

"విప్పుతానులే చెప్పు"

"ముందువిప్పు."

"నేవిప్పను."

"అయితే ! చూచుకో !" అంది.

పెద్ద రక్తమాంస పూరితమైనకుండ దభీమని సూర్యంముందు పడింది. తానికిచలించలేక తావే జున్నచేతితో ఆభాండం స్పృశించాడు. మాయమైంది. ఆస్త్రీవేపు పరుగెత్తాడు. వోపెద్దమంట మండింది. ఆస్త్రీ అక్కడలేదు. "ఎప్పటికేనా నిన్ను మట్టిలోకలపకపోతానా!" అనిమాత్రం వినిపించింది. "నువ్వేకలిపేదేమిటి ? అపరాత్పరుడే కలుపుతాడు."

"ఛీ ! ద్రోహీ ! నీవిశ్వాస ఘాతుకత్వానికి అపరాత్పరుడు మాత్రం పూనుకొంటాడనుకొన్నావుగాబోలు ! నీకు ప్రత్యేక నరకం సృష్టించాడులే !" అని ధ్వని.

"నీవంటి కామినీగ్రహాలకి ద్రోహంచెయ్యడం తప్పులేదులే !" మతేమిలేదు సూర్యం. ఇంటికొచ్చేశాడు. ఆవేరు మహాత్మ్యంవల్ల గొప్ప తేజస్వినీ అయిపోయాడు. ఇంకేముంది? దెయ్యాలులేవని వాదించేవాళ్ళకి యీజరిగిన కథనుబట్టి కొంత నమ్మకం కుదురుతుందేమో నని నానమ్మకం. నిజం చెప్పండి; దెయ్యాలున్నవా ? లేవా? కలవు.